

2. navadna nedelja – leto A

Božje jagnje

Naslednji dan je zagledal Jezusa, da prihaja k njemu, in je rekel: »Glejte, Božje Jagnje, ki odvzema greh sveta. Ta je tisti, o katerem sem rekel: Za menoj pride mož, ki je pred menoj, kajti bil je prej kakor jaz. In jaz ga nisem poznal, vendar sem zato prišel in krščujem v vodi, da se on razodene Izraelu.« In Janez je izpričal: »Videl sem Duha, ki se je spuščal z neba kakor golob in ostal nad njim. In jaz ga nisem poznal; tisti, ki me je poslal krščevat v vodi, mi je rekel: »Na kogar boš videl prihajati Duha in ostati nad njim, tisti krščuje v Svetem Duhu.« In videl sem in pričujem, da je ta Božji Sin.« Jn 1,29-43

Greh sveta?

Glejte Jagnje Božje, ki odjemlje greh sveta, je trditev, s katero se dopolni oznanjevanje Janeza Krstnika. Janez se vidi v tem uresničenega. Njegovo poslanstvo je s tem dokončano. Sedaj je tu On, ki nas odrešuje. Kako jasna beseda, kako močna zavest o grehu in potrebi po Odrešeniku. Kje pa smo mi s tem? Zakaj potrebujemo Jagnje Božje, ki ga pri vsaki sveti maši uživamo pod podobo kruha? Kaj pa je greh sveta? Ali ga sploh vidimo in ga hočemo priznati? Ali je to za nas sploh življenjskega pomena? Čisto na kratko si oglejmo, kje zagotovo moremo opaziti greh in Jagnje Božje kot rešitev in se vprašajmo, ali vzamemo to ponudbo zares.

Greh sveta? Mar ni greh sveta v nebo vpijoči napuh. Požrešnost, izkoriščanje stvarstva, ki ga bomo uničili, če bo šlo tako naprej. Nobenega pravega občutka ne kaže svet do stvarstva, kaj šele do množic, ki umirajo za lakoto. Vojne, ki se širijo zaradi koristi posameznikov in narodov...

Greh je in si ga bomo morali priznati. Začeti moramo iskati drugačen način življenja. Kje naj ga najdemo, če ne v Kristusovem zgledu. Po njem smo med seboj bratje in sestre, odgovorni drug za drugega. Po njem spoznavamo Očeta - Stvarnika. Odgovorni smo za stvarstvo. Greh poznamo. Ali se hočemo z njim soočiti. Verjamemo v Božji program, v Jagnje, ki nas lahko reši greha in smrti?

Kaj pa greh našega naroda? Ta ni dosti drugačen od greha sveta. Vsi bi živeli za lastno korist. Iskanje privilegijev in časti, pomembnosti in položajev. Kdo bo plačal zadolževanje in goljufije nikogar ne skrbi. Naj bo najprej pošten drugi, mi bomo kvečjemu sledili.

Zaradi koristi se izgovarjamo, da je kriv drugi. Levica krivi desnico, desnica krivi levico. Tudi v politiki potrebujemo Jagnje Božje. A najprej moramo priznati svojo grešnost. Nočemo sprejeti teže odgovornosti za lastne napake in grehe. Nočemo si priznati želje po časteh in oblasti, kaj šele, da bi v tem videli greh. Ko zavračamo Božje Jagnje, njegov program preprostosti in ponižnosti, ponižujemo drugega, da bi se sami lahko povišali in imeli koristi.

Kaj pa greh naše Cerkve? Tudi tu nihče ne vidi greha. So le neke sankcije, ob katerih se sprenevedamo, da ni tako hudo. Cerkev izgublja vsakršen vzgojni in moralni vpliv, ni več vredna zaupanja v očeh množice, greha pa sama noče ne videti, ne priznati.

Tudi v Cerkvi smo izgubili zavzetost za Kristusa, Božje jagnje. Izgubili smo občutek za greh, zato pa nas jezi, če kdo kaže na naše grehe. Izgovor, da drugi niso boljši, je preprosto otročji. Naš greh, je še vedno greh, ki ga moramo priznati. Ali zmoremo iskreno kesanje in prošnjo za Božje odpuščanje? Potrebujemo Jagnje Božje, ki odjemlje naše grehe.

Kaj pa naše skupnosti? Čakamo, da se vrnejo duhovnih poklici, čeprav vemo, da naše življenje še zdaleč ni zgledno. Kam želimo pripeljati naša občestva, se niti ne sprašujemo. Vrtimo se okrog ugodja in pomembnosti. Bojimo se izpasti čudni, če bomo zavzeto iskali svetost, zato ostajamo s svojimi grehi potopljeni v greh sveta.

Ker nismo drugačni, ker je to pretežko, so naša občestva prazna, brez žara, ki bi pritegnil mlade. Potrebujemo svetost, nanjo moramo priseči, ne na lagodje! In za svetost potrebujemo Jagnje Božje, da nam na tej poti pomaga. Potrebujemo odpuščanje in moč za vedno nov začetek.

In nazadnje naše družine? Problem je družba, se izgovarjamo. Problema vzgoje, družine, odnosov pač ne moremo rešiti, danes je pač tako, se tolažimo. Nobene moralne norme več ne držijo, družine razpadajo, vera peša, v ljubezen ne verjamemo. A temu raje rečemo splošen problem. To ni naš problem. Zakaj naj torej pride Jagnje Božje, če nima kaj odvzeti?

Tudi greh staršev je greh, ki ji potreben srečanja z Božjim Jagnjetom. Nemogoče je ustvariti nove ljudi, če ne bo novih zakonov, polnih idealov, polnih ljubezni. Jagnje Božje je potrebno tudi našim družinam, da bi v njih vladali odnosi ljubezni.

Povsod se najbrž lahko najdemo, odkrivamo svoj greh in možnost odrešenja, ki nam ga prinaša Jagnje Božje. Vprašanje je vedno zelo preprosto: Ali si priznam svoj greh in iščem odrešenje. Ali verjamem, da je Jagnje Božje – ponižni služabnik Gospodov, Jezus, resnično moj zgled, resnica o življenju in življenje samo. Če je, potem me bo srečanje z njim navduševalo, potem bo srečanje Jagnjeta in Janeza Krstnika tudi zame neverjeten dogodek, ob katerem ne morem več molčati in ostati neprizadet. Potem bom močneje zahrepenel po odrešenju in hrepenel tudi po tem, da bi uspel odrešenje posredovati drugim.